

INTRODUCTIE TOT DE
NUMERIEKE BIJBEL

F.W. Grant

INTRODUCTIE
TOT DE
NUMERIEKE
BIJBEL

De numerieke structuur van de Schrift

Introductie tot de Numerieke Bijbel

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2024
Copyright: OudeSporen online uitgeverij
Engelse versie: STEM Publishing / BrethrenArchive.org

Inhoud

Voorwoord.	8
De numerieke structuur van de Bijbel	13
De getallen in de Schrift.	20
Eén	22
Twee.	24
Drie	26
Vier	28
Vijf	29
Tien	31
Veertig.	32
Zes	32
Zeven	34
Acht	35
Twaalf	36
Conclusie	37
De Bijbel	39
De Pentateuchale Structuur	39
Het Oude Testament	40
De Wet	42

Bijlagen	45
Bron	45
Volgorde en indeling van de Bijbelboeken	46

Voorwoord

In het eerste deel ben ik al uitgebreid ingegaan op de hoofdlijnen van dit werk. Rest mij slechts enkele woorden te wijden aan enkele punten die hier niet in zijn opgenomen en die opgemerkt moeten worden voor een beter begrip van wat nu voor de lezer ligt.

Ten eerste over de vertaling die hier wordt gegeven. De basis ervan is de gewone versie. Het zou, naar het oordeel van de schrijver, een grote vergissing zijn geweest om af te zien van het voordeel van wat daarin op zoveel manieren en zo krachtig de geest en het hart van iedere Engelstalige aanspreekt. De stijl hiervan, die weliswaar enigszins antiek is maar daarom niet minder geschikt voor het ‘oude, oude verhaal’ dat erin vervat ligt, en die nooit onbekend wordt, is daarom bewaard gebleven te midden van welke verbale veranderingen dan ook. Maar aan de andere kant was er geen winst in het behouden van echte onvolkomenheden; en een zekere revisie leek bijna noodzakelijk in een werk van deze aard. De recente Herziene Versie heeft weliswaar veel fouten verwijderd, maar heeft zich, aan de andere kant, in het algemeen niet goedgekeurd bij diegenen die met het meeste verlangen en verwachting naar de productie ervan hadden uitgekeken. Het was natuurlijk onmogelijk, maar het moest wel mislukken. De vertaler moet altijd, tot op zekere hoogte, de tolk zijn; en van een verzameling mannen die vanwege hun geleerdheid gekozen zijn uit de meest tegenovergestelde rangen van christelijke en onchristelijke scholen van doctrine kon niet verwacht worden dat

zij zouden harmoniëren in de duidelijke uiting van de Schriftuurlijke waarheid. De Geest van de waarheid moet ook bedroefd zijn over dit 'latitudinarisme'. Het effect is geweest dat deze versie, als een versie die bedoeld was om de oude te vervangen, eenvoudigweg uit de gedachten is verdwenen en alleen overblijft voor raadpleging naast andere van de vele hulpmiddelen voor begrip in de tegenwoordige tijd. Ik heb het altijd geraadpleegd, net als al het andere dat op deze manier beschikbaar was; maar het leek, over het geheel genomen, noodzakelijk (als men zijn eigen verantwoordelijkheid goed wil vervullen) om zelf het ambt van vertaler, of liever van revisor, op zich te nemen. Het is een werk dat te zwaar is om onnodig te worden ondernomen, en de schrijver, als een gelovige in de plenaire inspiratie op de meest absolute manier, heeft in ieder geval de meest gewetensvolle zorg gebruikt.

Er zijn echter maar weinig kritische aantekeningen bijgevoegd. Het zou de omvang van het boek en de kosten aanzienlijk hebben vergroot; en terwijl alleen geleerden over hun waarde zouden kunnen oordelen, zijn *zij* juist degenen die ze het minst nodig hebben. Er zijn, voor degenen die ze kunnen gebruiken, overvloedige kritische hulpmiddelen. Mijn verlangen was niet om, in deze zin, een geleerd boek te maken, maar een boek dat voor iedereen beschikbaar is, en dat de gemeenschappelijke taal van iedereen spreekt, bovenal, dat zich richt tot het hart en het geweten, en dat daarin, zoals de waarheid van de Schrift altijd doet, haar werkelijke bekrachtiging vindt, en in de Geest van God haar kracht om te stichten.

De hoofdstukken en verzen, die natuurlijk een louter menselijk bedenkfel zijn, worden hier terzijde geschoven; er wordt alleen zoveel

naar verwezen dat ze kunnen worden gevonden door degenen die een beetje oplettendheid willen betrachten, waarbij de verzen in elke sectie op de pagina worden gegeven in de kop aan het begin ervan. De verdelingen die daarvoor in de plaats komen, zijn tenminste een poging om de goddelijke aan te geven, op de manier die elders is uitgelegd. Het onderwerp wordt in elk geval kort aangegeven aan het hoofd van de afdeling of in de kantlijn van de pagina, terwijl de aantekeningen onderaan dit uitbreiden in een korte maar samenhangende uiteenzetting. Er is naar gestreefd om dit alles zo eenvoudig mogelijk te maken met de nodige beknoptheid: niettemin kan een woord van voorzichtigheid hier nodig zijn. De kennis van de Schrift kan niet op het eerste gezicht bereikt worden, maar groeit geleidelijk, terwijl we ermee doorgaan, en in verhouding tot onze ijver en de voortgang van onze eigen zielen met God. Daarom moet niet verwacht worden dat er een uitleg gegeven kan worden die elk gedeelte duidelijk maakt aan degenen in verschillende stadia van groei en met verschillende graden van kennis. Het is ook niet de manier van God om Zijn lesboek te *rangschikken*, zodat elke klas als het ware apart zijn eigen les moet vinden. Het lesboek, in elk deel ervan, gaat ons allen te boven; en Gods manier is om ons nederig te maken door ons ervan bewust te maken dat overal diepten zijn waar we de bodem niet kunnen raken, en tegelijkertijd te stimuleren door deze suggestie van onontdekte diepten. ‘Wij kennen ten dele en wij profeteren ten dele’ (1 Kor. 13:9). Het huidige boek moet, in zijn mate, dit karakter met de Schrift delen als het er in enige mate een ware afspiegeling van is.

Vooraf in de typen, waar de sleutel gevonden moet worden in waarheid die elders geleerd is soms van waarheid die niet geleerd

kan worden zonder een bepaalde ervaring die geen woorden alleen kunnen overbrengen, zal dit gerealiseerd worden. En in profetie, typisch of anderszins, moeten we de woorden van de apostel onthouden, dat 'geen *profetie* van de Schrift heeft een eigen uitlegging', zoals de woorden werkelijk betekenen (2 Petr. 1:20), dat wil zeggen, op zichzelf kan worden uitgelegd; maar elke profetie heeft vergelijking met de rest nodig, en dat omdat de ene geest van de Geest ze in feite met elkaar verbindt. Het is grotendeels te wijten aan een gebrek aan naleving van deze regel dat er zoveel vreemde en ongerijmde toepassingen van de profetieën zijn ontstaan, en dat er in het algemeen zo weinig *kennis* over is verworven.

Bovenal moeten we beseffen dat geen enkele hulp van het soort dat hier geprobeerd wordt te geven, in de plaats kan komen van die van de Geest van God, die gezocht wordt in echte zelfbeoordeling en in het wachten op God; en dat de bereidheid om Gods wil te doen gevonden moet worden met het oog op de kennis van de leer die van God is. (Joh. 7:17)

Overall is gezocht naar wat goed is voor het gebruik van opbouw; en ons vertrouwen is in Hem van wie al het goede alleen is, dat Hij het voor dat doel zal gebruiken. Maar de hele Schrift is dus goed, niet slechts bepaalde gedeelten of bepaalde waarheden. God heeft het ons allemaal gegeven: laten we proberen, voor zover we kunnen, het allemaal op te eisen en het allemaal te bezitten. Broeders, is het niet meer waar voor ons dan het ooit was voor het volk onder Jozua, dat 'er nog zeer veel land is om te bezitten'?

De verwijzingen die bij de tekst zijn gevoegd zijn te danken aan een ander Mr. S. Ridout, die, toen hem gevraagd werd om ze te leveren,

bleek dat hij al aanzienlijke vooruitgang had geboekt in dit werk, alleen bedoeld om er zelf beter van te worden, maar hij kon niet anders dan het grotere doel van de Heer erin herkennen. Hij verdeelt ze in vier klassen:

1. Die citaten markeren.
2. Die verwijzen naar de doctrine of dispensationele waarheid die door de passage wordt geïllustreerd.
3. Die verwijzen naar parallele of gelijksoortige teksten.
4. Deze die een leerzaam contrast laten zien (in dit geval gemarkeerd met 'ctr.').

Parallele passages en citaten zijn niet speciaal aangeduid; anderen die op verschillende manieren de tekst verduidelijken zijn gemarkeerd met 'zie'.

Hij voegt eraan toe:

'Deze verwijzingen zijn geenszins uitputtend; gehoopt wordt dat ze suggestief zullen zijn en zo vruchtbaar zullen leiden tot een dieper begrip van Gods kostbare Woord.'

In de hoop en het geloof dat Hij het hele boek voor dit doel zal gebruiken, en zo voor een vollediger heiliging van Zijn door bloed gekochte volk, wordt het in vertrouwen aan Zijn zorg en zegen overgegeven.

F.W. Grant

Plainfield, N.J. Feb., 1890

De numerieke structuur van de Bijbel

Ik heb elders verteld hoe de Heer mij zo'n vijftien jaar geleden leidde naar de ontdekking van een numerieke structuur die overal in de Schrift te vinden is. Ik hoef dit hier niet te herhalen, noch het bewijs te geven van het bestaan ervan, zoals ik het daar heb gegeven. Ik roep nu de Schrift in het algemeen op om dit te bewijzen. Ervan overtuigd zijnde dat het God behaagd heeft om Zijn Woord zo te schrijven, zou verontschuldiging volledig misplaatst zijn voor de huidige poging om dit in het Woord te laten zien voor de praktische hulp van Zijn volk. 'Ik heb geloofd en daarom heb ik gesproken,' en ik spreek niet aarzelend, maar met de zekere overtuiging van de waarheid van wat ik spreek.

Maar wat wordt bedoeld met 'numerieke structuur'? Het is dit: Als we bijvoorbeeld in de Pentateuch duidelijk een serie van vijf boeken vinden, dat wil zeggen, vijf verdelingen van het hele werk van Mozes, dan heeft deze vijfvoudige verdeling een betekenis die nauw verbonden is met de onderwerpen van de boeken zelf. Alle Schriftstudenten geloven dat de cijfers in de Schrift (in veel gevallen tenminste) een bepaalde betekenis hebben, zoals bijvoorbeeld in het getal 7 'volledigheid'. De zienswijze die ik voorsta past eenvoudigweg deze symboliek toe op zo'n reeks als we hier hebben, en bevestigt dat Genesis, dat hier het eerste van is, voor zijn speciale lijn van

waarheid heeft wat gesuggereerd wordt door het getal 1; Exodus, op dezelfde manier, een lijn van waarheid verbonden met het getal 2; Leviticus, met het getal 3; Numeri, met 4; Deuteronomium, met 5. Van deze, misschien wel de eenvoudigste, staat het getal 4 als het getal van de wereld, en het symbool voor 'zwakheid' (wat kan uitmonden in mislukking), 'beproeving', 'ervaring'; en zo zal het boek Numeri gekenmerkt worden door deze gedachten. Het is in feite de beproeving en mislukking van Israël in de woestijn het type van onze eigen weg van beproeving in de wereld; en de karakters die in het getal geïmpliceerd worden, zijn er overal in terug te vinden.

Dit geldt niet alleen voor de boeken als geheel. Elk boek valt, als we het gaan onderzoeken, gemakkelijk uiteen in gelijksoortige onderverdelingen, en deze weer in onderverdelingen, om zo steeds weer opnieuw te worden onderverdeeld; en in het geval van elke onderverdeling, of deze nu kleiner of groter is, geldt dezelfde regel. Het nummer van elk in zijn serie is een indicatie van de waarheidslijn die vervat is in de divisie waaraan het verbonden is. Natuurlijk is het niet de bedoeling dat deze divisies ons duidelijk worden gegeven met hun corresponderende nummers. Als dat zo was geweest, zou de numerieke structuur vandaag de dag geen bewijs nodig hebben gehad. We moeten deze verdelingen in de meeste gevallen voor onszelf ontdekken; maar als we ze ontdekt hebben, zullen we merken dat hun numerieke plaats de zekere aanwijzing is van wat erin vervat is, en ons het gezichtspunt geeft van waaruit we ze juist kunnen zien.

Als dit waar is, zou het buitengewone belang ervan meteen duidelijk moeten zijn. God heeft dit alles niet in het web en de weefsels van de Schrift gewrocht om een louter wonder te zijn alleen een kwestie

van nieuwsgierig onderzoek, maar voor de diepste, ware zegen voor al de Zijnen. Als het er alleen maar *is*, dan is het er voor een doel dat Hemzelf waardig is en kan het niet over het hoofd gezien of verworpen worden zonder ernstig verlies. Ook het feit dat het tot nu toe verborgen is geweest, heeft geen invloed op het belang ervan. Hoe lang was de grote doctrine van rechtvaardiging door geloof verborgen voor de massa christenen? Voor al deze dingen kunnen we alleen maar onze eigen achteloze ongelovige lezing van Gods geïnspireerde Woord de schuld geven. Laten we Hem zegenen voor Zijn genade en Zijn huidige genade niet weigeren.

Een ander bezwaar zal ongetwijfeld zijn dat dit numerieke systeem te kunstmatig is, te mechanisch, het lijkt de interpretatie van de Schrift te onafhankelijk van de Geest van God te maken om van Hem te zijn. Het volkomen afdoende antwoord hierop zou zijn dat het er is; en omdat *het er is*, moet het natuurlijk van Hem zijn. Gods wegen zijn vaak vreemd genoeg voor ons, en we oordelen vreemd. Wie had gedacht dat de alfabetische psalmen het waard zouden zijn dat de Geest van God ze zou schrijven? Waarschijnlijk niemand, als Hij dat niet had beleden. En deze alfabetische psalmen zijn slechts de indicatie van diezelfde numerieke structuur die het in de honderd negentiende overal stempelt met dat getal 8, dat gemakkelijk een van zijn belangrijkste kenmerken onthult.

Als het God behaagd heeft om ons te helpen bij de consequente interpretatie van Zijn gezegende Woord, dan is het geen wonder als ze iets zijn dat we ongeestelijk zouden kunnen noemen. Hoe gemakkelijker ze in het oog springen, hoe beter voor het doel. Als ze naar de geestelijke betekenis moeten leiden, moeten ze zeker niet zo

verborgen zijn als de betekenis. En in feite zijn de scheidingen vaak zonder enige moeite te onderscheiden, terwijl hun betekenis toch moeilijk genoeg te onderscheiden is. Want hier ligt nog steeds de noodzaak van een geestelijk oordeel; en zonder God zullen we ver afdwalen.

Feit blijft: de cijfers zijn er. Laat de kritiek zijn werk grondig doen en bewijzen dat ze er niet zijn. Laat het zo streng zijn als het onderwerp vereist en laat de pretentie ontmaskerd worden als het alleen maar dat is. Het zou zeker gemakkelijk weerlegd moeten kunnen worden als het onwaar is, want nooit onderwierp een systeem zich aan een strengere test dan het huidige. Alleen al in het boek Genesis zijn er meer dan tweehonderd verdelingen. De cijfers moeten in al deze gevallen de verdelingen duidelijk karakteriseren; ze moeten de geestelijke betekenis van elk deel verduidelijken; ze moeten met elkaar harmoniëren om de interpretatie van het geheel harmonieus te maken; en ze moeten de leer van het boek naar voren brengen als werkelijk één van eind tot eind. Deze eisen zijn niet gering of klein. Als er ook maar op een acceptabele manier aan voldaan wordt, dan is het zinloos om de waarheid te ontkennen van wat eraan voldoet. Geen menselijk vernuft zou zo'n resultaat kunnen bereiken.

Laten we echter niet vergeten dat, gezien de onmetelijkheid van de Schrift, er geen volledig succes is of kan worden geclaimd voor wat slechts een begin is een eerste overzicht van een veld dat zo uitgestrekt en nieuw is. Het zou hier geen reden tot teleurstelling moeten zijn als de trouwe onderzoeker van goddelijke waarheid volgens deze methode al snel zijn grondlaag zou ontgroeien, en volgende pogingen als de nabije komst van de Heer daar nog tijd voor zou overlaten al

snel de huidige zouden overtreffen. God wil ons altijd verder leiden: bij God zijn is verder geleid worden.

Het gebruik van de numerieke structuur is niet slechts een hulpmiddel bij de interpretatie, hoewel dat voor het kind van God het grote nut ervan is. Het confronteert de ontkeners van de volledige inspiratie van Gods boek, en nog veel meer de rationalist en de ongelovige, met een argument waar ze nooit tegenop kunnen. Het laat de ene geest van de Geest zien in al deze verschillende geschriften van zoveel mensen van zoveel generaties. De Pentateuch laat zien, in plaats van het stuk literaire vervalsing te zijn dat nu zo algemeen wordt voorgesteld, dat het vorm heeft gegeven aan het hele volume van inspiratie; terwijl overal hetzelfde delicate traceerwerk erin wordt gevonden, dat de hand wiens vakmanschap het is, verklaart. De bijna mathematische precisie, die gemakkelijk kan worden onderscheiden door de meest ongeestelijke, daagt de ongelovige uit om te verantwoorden wat hij niet kan bedenken dat het gedaan is door het gekonkel en samenspanning van de mens Alleen al het feit dat er niets spiritueels aan de oppervlakte ligt, maakt het mogelijk om het te bekijken buiten alle vragen om waarmee al het andere zeker wordt vermengd. Hier is een eenvoudig probleem, dat net zo toegankelijk is voor ongeleerden als voor geleerden voor alle klassen tegelijk. En toch, als je het oplost zoals het moet, word je oog in oog met God gebracht. Het is de vinger van God. Deze eenvoudige opsomming, de rekenkunde van deze baby, is een web dat het zwaard van Goliath nooit kan doorboren en waarvan de mazen de sterkste kampioenen van het ongeloof machteloos zullen houden. Probeer het, heren! Leer hoe God al jullie filosofie bespot heeft met alleen maar de opsomming van 1, 2, 3! Het verachten ervan zal veiliger zijn

voor je trots, maar als resultaat je werkelijke zelfmoord. Het kind zal genoeg begrijpen om jullie uit te lachen: de meest onwetende zal beschermd worden tegen jullie grovere onwetendheid.

Je kunt het je ook niet veroorloven om het te verachten, als je je herinnert hoe alle natuurwetenschappen zich in de tegenwoordige tijd onder een rekenkundige wet scharen; als, zoals Herschel zegt, elke wet van de natuur de neiging heeft om zich uit te drukken in termen van rekenkunde; terwijl de astronomie het je predikt vanuit de sterrenhemel, de planten in de rangschikking van hun bladeren en de verdeling van hun bloemen, het dierenrijk zijn partijdigheid toont onder zijn verschillende stammen voor verschillende getallen, het kristal wiskunde tegen je spreekt vanuit de vensterruit. Waarom zou een wet van getallen niet ook de Schrift doordringen en Gods werk en Zijn Woord met elkaar verbinden of laten zien dat Zijn Woord ook Zijn werk is? En onthoud dat niets eenvoudiger de *geest* uitdrukt dan deze rekenkundige reeksen. Ik vind een dozijn stenen op een rij die precies drie centimeter uit elkaar liggen, en ik zeg dat dit het werk van de *geest* is. En de Eeuwige Denkgeest zou zichzelf op die manier aan de denkgeest van Zijn schepselen kenbaar maken.

Elk geluid dat ons gehoor wekt heeft zijn rekenkundige wet; elke rimpeling van het licht niet minder. Zeven noten maken al onze muziek; en Gods Woord is muzikaal met deze numerieke indruk, die overal vertelt over de hand van een Meester, die als enige alle dissonanten in harmonie kan brengen. Zie hoe in de gebeurtenissen die worden afgebeeld in het laatste boek van de Schrift Gods zevens overal hun klokkenspel luiden. Ze vierden de overwinning van God en het goede in de strijd die nu zijn einde nadert. Ze zijn bedoeld om

diegenen op te vrolijken die wegwijnen in de hitte en het zwoegen van de dag. Gemeten zijn de uren die voorbijgaan; gemeten is alles wat overblijft; gemeten is de beker van verdriet; ‘voldoende’ niet te groot ‘is het kwaad’ van de dag.

En ‘*Ik ben niet gek, edelachtbare Festus,*’ als ik beweer dat de Schriftwetenschap van getallen in staat is om betekenis te geven aan alle chronologie, en om grotendeels de natuur te interpreteren in elke afdeling ervan. Het zegt alleen dat waar dingen *zijn*, zij zullen spreken en dat alle dingen vol van *verstand* zijn, oneindig veel voller dan welke loutere leerling van het verstand ooit kan weten. Maar mijn punt is nu de Schrift, en de Schrift moet de sleutel zijn tot al de rest.

Er is één ding dat dit alles plechtig en toch vreugdevol maakt voor de heilige: de zekerheid die het lijkt te geven dat het einde nabij is. Juist de kracht van demonstratie die in dit numerieke systeem zit, lijkt het te markeren als een afsluitend getuigenis, geloof dat bijna ten einde loopt, God die oog in oog komt te staan met de mens. Hier is het aan ons om niet te ver in veronderstelling te gaan. Zijn wegen zijn niet zoals onze wegen. Maar in ieder geval kan het einde niet ver weg zijn.

De getallen in de Schrift

We moeten nu, al is het kort, kijken naar de symbolische betekenis van de getallen zelf. Dit is nodig, zowel om de lezer te verlossen van onnodige afhankelijkheid van het vorige boek, als omdat zelfs de korte tijd die verstreken is sinds de publicatie van dat boek, mij in staat heeft gesteld om een wat vollediger beschrijving van deze betekenissen te geven. Sommigen zullen inderdaad denken dat de toename van hun aantal eerder een moeilijkheid is dan een hulp, en dat de veelheid van de gegeven betekenissen de neiging heeft om hun bepaaldheid te vernietigen. Dit is echter verre van het geval. Hoe talrijk ze ook mogen zijn, er zit niets willekeurig in, ze zijn afgeleid van een bepaalde natuurlijke betekenis, die ze allemaal doordringt en met elkaar verbindt. Om een voorbeeld te geven van een van de meest veelvormige, zoals het lijkt, alle verscheidenheid aan gedachten die verbonden zijn met het getal 1 zijn toepassingen van het idee van eenheid, of van voorrang. Het is door het gebrek aan inzicht in deze natuurlijke wortel van de Schriftuurlijke symboliek dat de interpretatie van de cijfers zo uiteenlopend en disharmonisch is geweest.

Zoals er zeven noten zijn in de muziek, en de achtste slechts het octaaf is, het begin van de reeks in een andere toonaard, zo zijn er zeven cijfers die als enige fundamenteel zijn in de Schriftsymboliek; het getal 7 is het bekende symbool van volmaaktheid, en 8 markeert slechts een nieuw begin, zoals de achtste dag de eerste van een nieuwe

week is. Alle andere significante getallen ontleen hun betekenis aan deze getallen, die op de een of andere manier samen hen voortbrengen. Het getal 10 krijgt dus zijn betekenis van de factoren 2 en 5; 12 van 4 en 3; 40 van 5, 2 en 4; en zo verder voor alle anderen.

Ik geef de volledige betekenis van deze getallen, voor zover ik ze tot nu toe heb kunnen achterhalen. Andere zullen zeker gevonden worden; en hier ligt misschien wel de grootste moeilijkheid in de weg van het numerieke systeem dat we in deze mate met onbekende hoeveelheden moeten werken. In de praktijk is dit echter veel minder een probleem dan zou kunnen worden gedacht; en dit pleit goed voor de hoeveelheid kennis die we over hen hebben. In elk getal zit, zoals gezegd, een centrale gedachte, afgeleid van een of andere natuurlijke betekenis, waaruit alle andere betekenissen voortkomen. Ze zijn nooit louter willekeurig en losgekoppeld, nooit fantastisch. Zo hebben we niet alleen een bescherming tegen hun buitensporige vermenigvuldiging, maar ook de zekerheid dat wat er nog over hen ontdekt moet worden, onze eerdere kennis alleen maar preciezer zal maken; het zal alleen maar het glas bijstellen en het object beter in focus brengen, zodat wat vager was nu duidelijker te zien zal zijn.

Laten we nu meteen verder gaan met de cijfers.

Eén

Het getal 1 heeft als fundamenteel idee het *uitsluiten van verschil*.

I. Het sluit een ander uit

‘*De HEERE, onze God, de HEERE is één.*’ (Deut. 6:4)

‘*Op die dag zal de HEERE de Enige zijn en Zijn Naam de enige.*’ (Zach. 14:9)

1. Het spreekt dus van *toereikendheid* die geen ander nodig heeft; van macht, almacht;
2. Van *onafhankelijkheid*, die geen ander toelaat.

En van deze beide gedachten, van wat blijft, is voortdurend, eeuwig.

II. Het sluit uiterlijke verschillen uit

1. Spreekt van identiteit, identificatie;
2. Van overeenstemming, vrede.

III. Het sluit intern verschil uit

‘*De droom is één.*’ (Gen. 41:25)

1. Spreekt dus van *harmonie van delen of eigenschappen*. Dus van consistentie, congruentie, en van gerechtigheid, wat congruentie met relatie is;

2. Van *individualiteit één* lichaam, ledemaat, tak; in de hoogste gedachte ervan, *persoonlijkheid*; in de laagste, van leven, dat de basis is van alles wat werkelijk individualiteit is

IV. Als een rangtelwoord, het eerste, het begin

1. Op de hoogste manier, waar van God als Schepper, Levensgever, Vader, Bron van alles;
2. Hoofdschap;
3. Impliceert *voorrang in denken* en *soevereiniteit in willen*: waaronder samen hebben we raad, verkiezing; belofte, genade;
4. Geboorte.

Twee

De fundamentele gedachte is het tegenovergestelde van het eerste getal: er is nu een ander. Het spreekt daarom van *verschil*, *verdeeldheid* (het is het eerste getal dat verdeelt) en wordt zo vaak symbolisch voor de macht van het kwaad.

In de goede zin spreekt het van *toevoeging*, groei, *toename*; dus van hulp, bevestiging, gemeenschap. Dit idee wordt uitgedrukt in het Engelse woord 'seconding', ondersteuning. (Vergelijk Prediker 4:9-12)

Hier hebben we,

1. Bevestiging in de vorm van *getuigenis*: 'Het getuigenis van twee mannen is waar.' En de kracht van deze bevestiging hangt sterk af van de *verscheidenheid* van de getuigen: neem het Oude en Nieuwe Testament als Gods grote getuigenis voor de mens. De tweede Persoon van de Godheid is 'de ware *getuige*' en 'het *Woord* van God'.
2. Redding; hulp.
3. Gemeenschap, relatie, verbond, het wettelijke.
4. Afhankelijkheid, vernedering, dienstbaarheid. Ook hier ondersteunt het idee van 'detachering' de gedachte.

Het zal opgemerkt worden hoe deze verschillende betekenissen zich verenigen in Christus, de Tweede Persoon van de Godheid, de Tweede Mens, en die deze twee naturen, de goddelijke en menselijke,

verenigt in Zijn eigen persoon, de Redder, die Zich vernedert tot de dood om ons te dienen.

Dit is de goede zin; in de slechte zin hebben we:

1. Verschil, verdeeldheid, tegenstelling, tegenspraak, oppositie, conflict, vijandschap, het werk van de vijand. De onreine dieren waren in tweeën in de ark; de moeder van een vrouwelijk kind moest *twee* weken na de geboorte onrein zijn, het dubbele van de tijd voor het mannelijk kind.

En ik mag hier opmerken hoe de vrouw zelf dit getal illustreert, vol tegenstellingen als zij is: afhankelijk van de mens, maar zijn helper; het type van de toename, maar door wie de zonde kwam, de dood, en toch, door haar zegevierende ‘Zaad’, verlossing.

2. De dood is *verdeeldheid, scheiding*, de laatste vijand; maar de dood van het kruis, waarin het conflict tussen goed en kwaad tot zijn hoogtepunt kwam, is opnieuw verlossing. Nergens is er zo'n groot contrast, zo'n schijnbare tegenstelling, als in het kruis.

Drie

3 is het symbool van kubieke maat, *vaste* maat, *soliditeit*; van volheid, realisatie. 'Neem twee willekeurige dimensies en vermenigvuldig ze met elkaar: wat heb je dan? Een maat van slechts oppervlakte. Neem een derde dimensie; nu heb je meer dan oppervlakte: de derde dimensie raakt diep onder de oppervlakte, en geeft je een maat van soliditeit. 3 staat dan voor wat solide is, echt, substantieel, voor volheid, actualiteit. Wat zijn lengte en breedte zonder dikte? Een lijn die je op papier kunt tekenen is meer dan dat.'

3 is het aantal Personen in de Godheid, van de goddelijke volheid dus, en totdat we dit bereiken, is God niet volledig gemanifesteerd. Het is dus het getal van manifestatie. Het is dat van de Geest, die de raad van God in het schepsel verwezenlijkt.

'Toen de diepte over de woeste en verlaten aarde lag, waakte de Geest van God over het wateroppervlak. Wanneer mensen opnieuw tot God geboren worden, komt het evangelie tot hen, niet alleen in woorden, maar in kracht en in de Heilige Geest. Wat is heiliging, het werk van de Geest, anders dan dat waarin verlossing in de ziel wordt geactualiseerd? Zonder het werk van de Geest is er niets anders dan buitenwerk: 'wat uit de Geest geboren is, is geest;' dit is die derde dimensie die elke heilige heeft.'

Het heiligdom, Gods woonplaats, is een kubus: tien el in de tabernakel; twintig in de tempel; de uiteindelijke stad, die de heerlijkheid van God verlicht, is ook een kubus: 'de lengte en de breedte en de hoogte ervan zijn gelijk. Daar worden de raadsbesluiten van God gerealiseerd, de heiligheid die Hij zoekt wordt bereikt.'

In het heiligdom manifesteert God Zichzelf. *Opstanding* is ook datgene waarin God zich manifesteert, waar alle menselijke macht in het stof ligt: opstanding is daarom op de derde dag. Opwekking, herstel en genezing zijn hier natuurlijk mee verbonden.

In verband met deze gedachten hebben we die van:

- Opstanding;
- Glorie, die inderdaad bij God is, maar de manifestatie van Zichzelf;
- Bezit, deel, woonplaats: de hemel als het heiligdom en de woonplaats van God;
- Aanbidding en lofprijzing, de priesterdienst;
- Vruchten manifesteren de boom;
- Vereniging, zoals in het huwelijk, dat het beeld is van heiliging, een *scheiding* tot.

Vier

Vier is het eerste getal dat een eenvoudige deling mogelijk maakt, zoals twee het getal is dat het verdeelt. Het is daarom het symbool van *zwakte*; dus van het scheepsel in tegenstelling tot de Schepper, het materiaal dat zich overgeeft om door de goddelijke hand gevormd te worden, en mag, aan een ander. In de Schrift verdeelt het zich ofwel als $3 + 1$, de getallen van manifestatie en creatieve soevereiniteit, of als 2×2 , ware verdeeldheid en veelzeggend voor het kwaad.

Vier is ook het getal van de vier hoeken van de aarde, van *aardse* volledigheid en universaliteit, dat dus het stempel van zwakheid draagt, wat mensen ook mogen beweren. Het is het getal van de vier winden van de hemel, de verschillende en tegengestelde invloeden waarvan de aarde het toneel is. Dit brengt de gedachte binnen van *beproeving* en *ervaring*, die zich bij de mens zo voortdurend verbindt met mislukking. Praktisch wandelen in het algemeen valt onder dit getal.

Vier beesten vatten de heidense rijken samen, met hun soevereiniteit over de hele aarde; vier cherubijnse levenden (Opb. 4 en 5) waken erover. Het vierde boek van de Wet, Numeri, drukt op de meest levendige manier de verschillende gedachten uit die met dit getal verbonden zijn.

Vijf

Zowel bij de reiniging van de melaatse als bij de wijding van de priester wordt het bloed op drie delen van de mens gelegd, die samen duidelijk maken wat hij is, de punt van het rechteroor, de duim van de rechterhand, de grote teen van de rechtervoet. Met het oor moet hij het woord van God ontvangen; met de hand moet hij het opgedragen werk doen; met de voeten moet hij in Zijn gezegende wegen wandelen. Dit is duidelijk de mens in zijn hele *verantwoordelijkheid*.

Elk van deze delen is gestempeld met het getal 5.

Het oor is de weg naar het hogere deel, en er zijn slechts *vijf* van zulke zintuigen, waardoor de mens verbonden is met de scène rondom, de wegen van perceptie, waardoor alleen hij kan worden aangesproken.

‘De hand van de mens is datgene waarmee hij de natuurlijke wereld om hem heen kneedt en vormgeeft. Het is de uitdrukking van actieve kracht, de vier vingers met de tegenoverliggende duim, het gewijde omdat het regerende deel. Deze op de twee handen geven 10, het getal van de geboden in de twee tafels van de wet, de maat van natuurlijke verantwoordelijkheid.

‘De voet, de uitdrukking van persoonlijk gedrag, geeft een soortgelijke verdeling (veel minder gemarkeerd, echter) en de twee voeten een soortgelijke 10. 5 staat dus als het getal van de mens, uitgeoefend en verantwoordelijk onder de regering van God.’

Merk bovendien op hoe zorgvuldig de macht van de mens wordt gekarakteriseerd als schepsel, afhankelijke macht. Zijn hand is het

instrument ervan, als de plaatsvervanger van God in de wereld: geen enkel beest heeft, in de eigenlijke zin van het woord, een hand. Toch is de kracht op geen enkele manier zoals goddelijke kracht, eenvoudig en zonder inspanning, maar een samenwerking van krachten, waarin, zoals hij erkent, 'eenheid is kracht:' de vier vingers, wiens symbool zwakheid is, geholpen door de sterke tegengestelde duim; de twee handen helpen elkaar ook.

De gebruikelijke Bijbelse verdeling van 7 in $4 + 3$ helpt ons om de huidige verdeling in $4 + 1$ te realiseren, het symbool van het schepsel onder de regering van God, dit benadert vanuit de kant van het schepsel: en de troon van God op deze manier benaderd is omgeven met wolken en duisternis. De goddelijke wegen met hem geven hem constante en noodzakelijke oefening, hoewel de troon daar is, standvastig en torenhoog boven de wolken. 5 wordt voortdurend in verband gebracht met deze gedachte van *oefening als onder verantwoordelijkheid*; maar ook met de verwante gedachte dat, onder God, de weg, overeenkomstig zijn karakter, tot een overeenkomstig einde leidt. Deuteronomium, het vijfde boek van de Schrift, versterkt deze hele les.

'Het schepsel in relatie tot de almachtige Schepper' geeft de fundamentele gedachte.

In verband met 5, en als zeer nauw verwant in betekenis, kunnen we nemen; 'Het schepsel in relatie tot de almachtige Schepper'.

Tien

Het is slechts 5 x 2, zoals ik al zei. De tien vingers en tenen zijn duidelijk zo, en zij geven ons respectievelijk de handelingsbekwaamheid van de mens en de bekwaamheid om rechtop te lopen. Maar de maat van bekwaamheid is die van verantwoordelijkheid, en de maat van verantwoordelijkheid is die van oordeel of beloning. Zo vallen er *tien* plagen over Egypte.

De tien geboden staan op de *twee* tafelen van getuigenis, de maat, aan de goddelijke kant, van de verantwoordelijkheid van de mens.

In het koninkrijk van de *tien* stammen werd Efraïm op zijn eigen verantwoordelijkheid gesteld, los van de heerschappij van het huis van David.

De *tien* tenen van het beeld in het visioen van Nebukadnezar stellen de voeten in staat om stevig te staan, zijn het antwoord op de tien *horens* op het vierde beest in dat van de profeet, opnieuw de maat van macht.

In de tien maagden van de gelijkenis wordt verantwoordelijkheid afgedwongen; en hier zijn het vijf wijze, vijf dwaze. Het getuigenis hier is dat van de terugkeer van de bruidegom.

Tenslotte zien we in de tiende die God van Israël eiste, dat het geheel (wat het ook mag zijn) uit tien delen bestaat, de maat van verantwoordelijkheid, waarvan God er *één* neemt als teken van Zijn soevereiniteit.

Veertig

40 is, nogmaals, maar 4×10 , volledig testen volgens de hele verantwoordelijkheid.

Zes

Zes is het tweede getal dat geen priemgetal is. Verdeeld zijn de factoren 2 en 3, wat gemakkelijk de gedachte oproept aan *de manifestatie van het kwaad of het werk van de vijand*.

Maar het kwaad is zwakheid, zoals opnieuw deze deelbaarheid ons leert; en als zodanig moet het zich aan God overgeven. In de goede zin gelezen, brengt het getal van het conflict datgene voort wat spreekt over heiliging en de heerlijkheid van God.

Zes is het getal van de dagen van de *werkweek van de mens*, de vastgestelde tijd van zijn arbeid, type van zijn levensarbeid, zijn 'weinige en kwade' dagen, beperkt vanwege de zonde.

In zijn volle betekenis lijkt het te spreken over zonde in haar volle ontwikkeling, beperkt en gecontroleerd door God, die zo Zichzelf verheerlijkt in de uitkomst ervan. De discipline van God voor de Zijnen zou hier onder vallen.

In het getal van het beest vinden we het in drie opeenvolgende hogere machten van de decimale schaal, het kwaad in zijn volle activiteit, maar zijn zwakheid steeds zichtbaar, en Gods hand die het beheerst: het neemt alleen maar toe in verantwoordelijkheid en oordeel. Zijn

getal is 'het getal van zijn *naam*', stempelt het als wat het is, en is slechts het 'getal van een mens,' ijdel en oneerbiedig strevend om als God te zijn.

In de tiende psalm staat de beschrijving van deze 'goddeloze' (Ps. 10:2-11). Het is, samen met de voorgaande, een alfabetische psalm, waaruit op deze plaats precies zes letters (*Mem* tot *Tzaddi*) zijn weggevallen!

Goliath was zes el hoog; een reus van zijn ras heeft zes vingers en zes tenen.

Het afgodsbeeld van Nebukadnezar was zestig el hoog en zes breed.

Een zesde deel van de troepen van Gog wordt gespaard (Eze. 39:2). Dat wil zeggen, zes delen zijn de maat van het leger, waarvan God er *één* spaart in goddelijke soevereiniteit.

Tenslotte, de duisternis aan het kruis begon op het zesde uur en eindigde op het negende (3 x 3), God werd nu volledig getoond.

Zeven

Zeven is het symbool van volmaaktheid de betekenis is echter soms slecht, maar overwegend goed. Het is in de Schrift, waar verdeeld, in het algemeen $4 + 3$, getallen die duidelijk spreken van het schepsel als manifestatie van de Schepper, die, bereikt zijnde, voor het schepsel zijn volmaaktheid is, en voor God zijn rust.

Het lijkt vaak alleen maar te duiden op een compleet beeld of voltooiing, zoals de gelijkenissen van Mattheüs 13 een compleet beeld geven van het koninkrijk der hemelen: de eerste vier, het uiterlijke wereldaspect; de laatste drie, de goddelijke geest. De zeven toespoken aan de gemeenten geven op dezelfde manier de volledige geïnspireerde kerkgeschiedenis. De zeven zegels beveiligen het boek volledig. In de zeven fiolen is 'de toorn van God vervuld'. De zeven andere boze geesten die de onreine geest met zichzelf associeert (Matt. 12:45) is een voorbeeld van de slechte zin; en de zeven koppen van het beest in Openbaring.

Volmaakte goddelijke voltooiing kunnen we opvatten als de betekenis van dit getal in de goede zin. De regelmatige numerieke reeks is hier dus compleet.

Acht

Acht laat eenvoudig zien dat het voltooid is door te wijzen op een nieuw begin, want de achtste dag is de eerste van een nieuwe week. Het spreekt dus van wat nieuw is in tegenstelling tot het oude, en dus van het nieuwe verbond, de nieuwe schepping.

Zo moest de besnijdenis op de achtste dag worden uitgevoerd: ‘het afleggen van het lichaam van het vlees’ (Kol. 2:11) is verbonden met de nieuwe schepping in Christus Jezus tot goede werken (Ef. 2:10).

Dus zeven dagen worden in beslag genomen door de wijding van het priesterschap, en op de achtste dag beginnen ze met hun werk.

Dus de transfiguratie op de achtste dag (Luk. 9:28) begint als het ware het nieuwe tijdperk met ‘de kracht en de komst van onze Heer Jezus Christus’. (2 Petr. 1:16-18) En de *achtste psalm* kondigt Zijn koninkrijk aan (vgl. Hebr. 2:59).

Maar dit kan, net als andere getallen, worden toegepast op wat slecht is; en zo hebben we de ‘zeven andere geesten’.

De ‘zeven andere geesten’ die verbonden zijn met de eerste ‘onreine geest’ maken er acht, en introduceren de ‘laatste staat’ van de mens in wie zij binnentreden.

Zo zijn de tien horens van Daniëls vierde beest drie ontworteld vóór de kleine hoorn, en worden daarmee acht; de laatste staat van het beest wordt zo tot stand gebracht, waarin het oordeel over het geheel valt. En in Openbaringen 17, waar van een andere kant dezelfde

dingen worden verteld, geeft het achtste hoofd aan het beest zijn godslasterlijke vorm, en 'gaat het verderf tegemoet'.

Twaalf

Het wordt in de Schrift minstens zo vaak verdeeld in 4×3 als 7 in $4 + 3$. De factoren zijn hetzelfde, maar in het ene geval worden ze opgeteld, in het andere worden ze vermenigvuldigd. 'Het is alleen in de *relatie* van de twee getallen tot elkaar dat het verschilt van 7 : het getal van de wereld en dat van goddelijke manifestatie kenmerken het; maar deze staan niet louter naast elkaar. Het is God die Zichzelf manifesteert in de wereld van Zijn schepping, zoals 7 is, maar nu in actieve energie die het in bezit neemt en transformeert. Zo is 12 het getal van de *manifeste* soevereiniteit, zoals die in Israël door de Heer te midden van hen werd uitgeoefend, of zoals die in de komende wereld zal worden uitgeoefend.'

1 en 5 zijn ook regeringsgetallen; maar 1 spreekt eenvoudig van suprematie van soevereine wil en macht, terwijl 5 spreekt van Gods *regeringswegen*. Beide zijn van toepassing op zowel de voorzienige als de duidelijke regering.

In het nieuwe Jeruzalem is het duidelijk waarom het getal van de openlijke soevereiniteit overal zichtbaar is: twaalf poorten, twaalf fundamenteën, twaalfduizend vellen omtrek in alle richtingen. Dit is de zegening ervan, dat God hier volledig regeert. Op aarde zitten, volgens de beloften van de Heer, de twaalf apostelen 'op twaalf tronen en oordelen over de twaalf stammen van Israël' (Matt. 19:28).

Conclusie

En als we nu terugkijken naar deze getallenreeks, kunnen we daarin gemakkelijk een gedachteverbinding ontdekken die het geheel samenbrengt en ook de volledigheid ervan als reeks manifesteert. Het zal dienen als bevestiging van de betekenis van het geheel en ook van elk afzonderlijk deel. De volgorde van de gedachten geeft het een nieuwe schoonheid en de volheid ervan wordt een demonstratie. Het is duidelijk dat de som van alle waarheid erin vervat zit en dat we voor geen enkel ding verder kunnen gaan.

In de eerste drie getallen hebben we dus God in Zijn volheid Vader, Zoon en Heilige Geest. God moet, als onze gedachten juist zijn, in hen voorrang krijgen boven al het andere, en de vertoning van Zichzelf is wat wordt bereikt en ontworpen in alles wat volgt.

Vervolgens hebben we in het getal 4 het schepsel; en hier wordt de weergave van God erin opgemerkt en benadrukt in de Schriftuurlijke verdeling in 3 en 1 die al voor ons is gekomen. Het verband van de eerste drie getallen met het vierde wordt ons hier duidelijk gemaakt.

Dan zien we dat 5 ook 4 en 1 is. We beginnen opnieuw met het getal 4; het schepsel is het middel van deze weergave, en daarom maakt de optelling van de eerste drie bij 4 de reeks compleet.

$$5 = 4 \text{ en } 1;$$

$$6 = 4 \text{ en } 2;$$

$$7 = 4 \text{ en } 3.$$

Er zijn geen goddelijke getallen meer die gerelateerd kunnen worden aan het schepselgetal, en dus eindigt de reeks noodzakelijkerwijs met het getal 7.

$5 = 4 + 1$: het schepsel in relatie tot de Schepper, zwakheid tot almachtige kracht, dat is de eerste gedachte.

$6 = 4 + 2$: het getal dat spreekt van de strijd die is gekomen met het kwaad, en van bevrijding ervan. Het is dus het getal dat het schepsel als een gevallen schepsel laat zien, en Gods overwinning op het kwaad, waardoor Hij glorieus getoond wordt.

Zo is Gods werk volbracht, zoals in de zes dagen alles in het begin gemaakt was, en het getal 7 spreekt daarom van volledige voltooiing en rust. De reeks is compleet en het is duidelijk dat er geen lijn van waarheid voorbij of buiten kan zijn. Hoe mooi en overtuigend is het bewijs van de instructie die God voor ons heeft ontworpen in de getallenreeks zelf!

De Bijbel

De Bijbel als geheel heeft drieënzestig boeken, waarvan Samuël, Koningen en Kronieken er elk slechts één zijn: onze huidige indeling is overgenomen van de Septuagint. En $63 = 7 \times 3^2$. Hier hebben we dus het symbool van volmaaktheid, en dat van goddelijke manifestatie geïntensiveerd, ‘*God verheerlijkt in Zijn volmaakt volbrachte werk.*’

Het is, als Gods getuigenis aan de mens, verdeeld in twee delen, volkomen verschillend, het Oude en het Nieuwe Testament.¹

In het Oude Testament hebben we de SchepperGod, soeverein en almachtig. En in deze zesendertig boeken ($36 = 3 \times 12$) zien we Hem in een heilige en duidelijke regering.

In het Nieuwe Testament spreken we God in de Zoon, ook Mensenzoon, de Verlosser. En de zeventwintig boeken ($27 = 3^3$) laten ons zien hoe Hij Zichzelf op glorieuze wijze heeft gemanifesteerd. *Acht* schrijvers (het aantal van het nieuwe verbond) brengen ons naar de nieuwe schepping.

De Pentateuchale Structuur

De vijf boeken van de Wet verre van een relatief moderne compilatie te zijn, zijn in feite de structurele basis van de hele Bijbel, die bestaat

1 ‘Testament’ en ‘verbond’ zijn hetzelfde woord in het origineel.

uit slechts *vijf* Pentateuchen, die niet alleen in aantal, maar ook in respectievelijke gedachtenlijnen overeenkomen. Hiervan heeft het Oude Testament vier Pentateuchen, het Nieuwe Testament één. Ze zijn als volgt te vergelijken:

	Het Oude Testament				Het Nieuwe Testament
1.	Genesis	Jozua	Jesaja	Psalmen	De Evangeliën
2.	Exodus	Richteren en Ruth	Jeremia en Klaagliederen	Job	Handelingen
3.	Leviticus	Samuël en Koningen	Ezechiël	Hooglied	De brieven van Paulus
4.	Numeri	De Balingsschapsboeken	Daniël	Prediker	De algemene brieven
5.	Deuteronomium	Kronieken	Kleinere profeten	Spreuken	Openbaringen

De relatie van deze boeken tot elkaar moet gezocht worden in de analyse van de afzonderlijke boeken zelf, of van de secties waartoe ze behoren.

Het Oude Testament

De belangrijkste afdelingen van het Oude Testament zijn dus vier in getal, waarbij elke afdeling een Pentateuch is. Vier Pentateuchen, of 4 x 5, geven ons het getal van de wereld en van beproeving, samen met dat van oefening onder goddelijke regering. Het Oude Testament is

het *aardse* deel van de openbaring, geadresseerd aan het *aardse* volk van God, hoewel het natuurlijk veel verder gaat.

Dan spreekt het ook over de tijdperken van *proeftijd* en oefening, vooral onder de wet, tijden gemeten en gekarakteriseerd door de veertig eeuwen van hun duur voordat Christus kwam.

De verdelingen zijn:

1. De Boeken der Wet, waarin Gods almachtige macht en soevereine rechten worden afgedwongen.
2. De verbondsgeschiedenis. 2 is het getal van het *wettelijke* verbond, en dit kenmerkt het geheel. Het is dus een geschiedenis van onenigheid, verdeeldheid en de macht van de vijand, maar met goddelijke tussenkomsten in bevrijdingen, die staan als typen en verzekeringen van de uiteindelijke bevrijding die komt.
3. De Profeten geven ons dan *Gods* stem de redenering van goddelijke heiligheid met de mens, opdat hij er deelgenoot van kan zijn, zoals hij gezien wordt in de visioenen van de toekomst die hij zal zijn, en de heerlijkheid van God dan ten volle zal worden getoond.
4. De Psalmboeken zijn de boeken van ervaring en beproeving in de wereld, sprekend over de lessen die hij daarin geleerd heeft, de wijsheid die het resultaat ervan is, en de goedheid van God die verdriet in gezang verandert.

De Wet

De boeken van de Wet hebben een dubbel karakter als letterlijke geschiedenis en als geestelijk type. Beide moeten worden beschouwd, het letterlijke feit is de noodzakelijke basis van het andere; en in beide opzichten is de numerieke structuur veelbetekenend en hetzelfde. We hebben dus *letterlijk*:

1. Genesis: de tijdperken van de belofte en de geboorte van Israël.
2. Exodus: het volk verlost en opgenomen in het verbond met God.
3. Leviticus: hun heiliging met het oog op Zijn heiligheid.
4. Numeri: hun beproeving in de woestijn.
5. Deuteronomium: de morele samenvatting als wijsheid voor het land.

Geestelijk, de christelijke kant, betekent de Wet als geheel 'het herstel van de autoriteit van God over het (nieuwe) schepsel.'

1. Genesis: (nieuw) scheppingsleven.
2. Exodus: verlossing en gemeenschap met God door een Middelaar.
3. Leviticus: heiliging door het offer van Christus en het werk van de Geest.
4. Numeri: beproeving op de goddelijke weg door de wereld.
5. Deuteronomium: de wegen en het einde van de goddelijke regering.

De bedelingstypen lijken door deze boeken verspreid te zijn, hier en daar onmiskenbaar op de voorgrond te treden en dan weer te verdwijnen, altijd verbonden met, en schijnbaar afhankelijk van, de individuele typen, die zich door elk boek en de hele serie boeken heen lijken uit te strekken en de draad lijken te zijn waaraan al het andere geregen is. Het heeft God behaagd om ons zo te laten zien wat voor Hem Zijn heiligen individueel zijn, en om ons die persoonlijke wandel met God op te leggen die we zien in dat type van de Kerk, Henoeh.

Het zal bovendien gezien worden dat op deze manier de typen worden tentoongesteld, niet als fragmentarisch en lukraak wat betreft volgorde, maar in perfecte verbinding met elkaar en met het geheel: een ding dat ons hun interpretatie verzekert, en het ver buiten de mogelijkheid plaatst om slechts giswerk te zijn, terwijl het een heilzame beperking legt op de verbeelding in de dingen van God, en onze harten verzekert van de volledige inspiratie van Zijn hele Woord.

Laten we ook opmerken dat deze typische betekenis ons als enige het werkelijke belang laat zien van vele delen van deze boeken, die als eenvoudige geschiedenissen de gedetailleerdheid waarmee ze worden verteld onwaardig zouden lijken. Wat zouden we bijvoorbeeld moeten denken van het lange verslag van de missie om een bruid voor Isaak te halen, als de loutere geschiedenis alles was? Het is zo dat, hoewel we er maar een klein stukje in zijn doorgedrongen, wat al gezien is ons toejuicht, niet alleen met de kostbare dingen die we daar vinden, maar ook met de verzekering van overvloed om onze verdere zoektocht te belonen. Zo zou God ons nooit toestaan om

Zijn Woord op te sluiten alsof we het al kenden, maar ons er steeds weer naar toe brengen met een nieuwe en steeds groeiende verrukking en interesse. Moge Hij dit aan alle lezers hiervan schenken, en dat zij door de waarheid geheiligd mogen worden.

Bijlagen

Bron

The Notes from the Numerical Bible; Introductory; Preface, Principles & Structure.

Gerangschikt, verdeeld en kort gekarakteriseerd volgens de principes van hun numerieke structuur door F.W. Grant.

Vierde editie Copyright, 1903

Loizeaux Brothers, Bible Truth Depot & Press. 1 & 3 East 13th Street, New York

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/FWG_Numerical_Bible00.html

Vertaalcorrecties door: Carien Bus-Spoor / Jan Paul Spoor

Volgorde en indeling van de Bijbelboeken

Het Oude Testament

1. DE WET

1. Genesis
2. Exodus
3. Leviticus
4. Numeri
5. Deuteronomium

2. DE HISTORISCHE BOEKEN

1. Jozua
2. Richteren
Ruth
3. Koningen
Eerste boek (Samuel)
Tweede boek (Koningen)
4. Gevangenschap boeken
Ezra
Nehemia
Esther
5. Kronieken

3. DE PROFETEN

1. Jesaja
2. Jeremia
Klaagliederen
3. Ezechiël
4. Daniel
5. De kleine Profeten
 1. *Hosea; Amos; Micha*
 2. *Joel; Obadja; Jona*
 3. *Nahum; Habakkuk; Zefanja*
 4. *Haggai; Zacharia; Maleachi*

4. DE PSALM BOEKEN

1. De Psalmen
2. Job
3. Hooglied
4. Prediker
5. Spreuken

Het Nieuwe Testament

1. DE EVANGELIEËN

1. { Mattheüs
 { Markus
 { Lukas
2. Johannes

2. DE HANDELINGEN

3. DE BRIEVEN VAN PAULUS

- { Romeinen
 { Galaten
1. { Efeziërs
 { Kolossenzen
 { *Filemon*
 { Filippenzen

 { Thessalonicenzen
 { *Eerste brief*
 { *Tweede brief*
 { Korinthiërs
 { *Eerste brief*
2. { *Tweede brief*
 { Hebrëëën
 { Timotheüs
 { *Eerste brief*
 { *Tweede brief*
 { Titus

4. DE ALGEMENE BRIEVEN

1. Petrus
Eerste brief
Tweede brief
2. Jakobus
3. Johannes
Eerste brief
Tweede brief
Derde brief
4. Judas

5. OPENBARING